

Ekim Devrimi Yol Gösteriyor

Bu yıl Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 103'cü yıl dönümünü kutluyoruz. Partimiz Ekim Devrimi'nin etkileri altında üç yıl sonra 1920'de kuruldu. Partimizin de 100'cü kuruluş yıl dönümünü bütün bir sene süresince farklı yanlarıyla ele alarak kutlayacağız. Partimizin 100'cü yılı ile Ekim Devrimi'nin 103'cü yılını ele alırken muhakkak ki sadece başarılı yanlarını ve zaferleri değil, eksikliklerimizi ve yenilgilerimizi de değerlendireceğiz. Ekim Devrimi'nin yol göstermesi bundandır. Eksiklik ve yenilgilerimizi değerlendirirken Ekim devriminin hazırlık yıllarını ve Sovyet sosyalizminin kuruluş yıllarına döneceğiz. Partimizin kuruluş sürecini, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katledilmesine kadar uzanan kızıl hattı inceleyeceğiz.

Sovyetler Birliği'nde 1991 yılında karşı devrimin nasıl üstün gelebildiğini, Partimizin bir avuç işbirlikçi dönem tarafından nasıl ve neden tasfiye edilmeye çalışıldığını inceleyeceğiz. Bu çalışmalarını yaparken Lenin, Stalin, Suphi, Nejat, Marat ve Demir yoldaşlara döneceğiz. Marks ve Engels yoldaşlara döneceğiz. Komünist Parti Manifestosu'nu, Nisan Tezleri'ni, Ne Yapmalı'yı, Leninizmin Temelleri, İlkeleri ve Sorunları'nı, TKP'nin Birinci Programı'nı ele alacağız. Marks'ın Kapital'i ve Lenin'in Emperyalizm eserlerini günümüz koşullarını dikkate alarak farklı bir gözle okuyarak güncel sorunlara ilişkin teorik öngörülerini irdeleyeceğiz.

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi, dünya ölçeğinde yeni bir çağın açılmasını sağlamıştır. Tüm yenilgilere karşın bu çağ sürmektedir. Bu çağın adı "Kapitalizmden Sosyalizme Geçiş Çağıdır". Üretim araçları üzerinde özel mülkiyet olduğu süreç, ücretlilerin işgüçlerini satarak geçinmek zorunda oldukları sürece, artı-değer sömürsü sürdüğü sürece bu dünyanın sorunları çözülemeyecektir. Sovyetler Birliği'ndeki karşı-devrim nedeniyle sınıf mücadelesinden kurtulduklarını sananlar yanılıyorlar. Doğrudur. Bu karşı-devrim, uluslararası alanda sınıf kavgasını gerilettiler. Onun sorunlarını yaşıyoruz. Ama, öyle olması toplumsal gerçekliği ve yasalarını değiştirmiyor. Bizler yenilgilerden de dersler çıkarıp yeni Ekimler yaratmanın zorunlu ve gerekli olduğunu her gün yaşadığımız alanlarda nereye baksak, neyi izleseک görüyoruz. Gereğini yapmak da tarihsel görevimizdir ve yerine getireceğiz.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 11 Kasım 2020 Tarihli Açıklaması

Emperyalist Kapitalist Sistem Çıkmazda...

"Toplumların Tarihi Sınıf Mücadelelerinin Tarihidir!"



Geçtiğimiz günler uluslararası alanda ve Türkiye'de yeni gelişmelere sahne oldu. ABD'de seçimler gerçekleşti ve büyük bir olasılıkla Trump kaybetti, Türkiye'de ise Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak "Damat" ünvanına rağmen şüpheli bir şekilde istifa etti.

Trump'ın kaybetmesi ABD'deki sermaye fraksiyonları arasındaki savaşta bir tarafın diğer bir tarafa üstün gelmiş olması anlamına gelecek. Biden "demokrat" ünvanı ile kazansa dahi ABD'nin doktrinini, iç ve dış politikalarını niteliksel olarak değişikliğe uğratacak gelişmeler olmayacak.

Bu tür beklentileri olanlar boş beklenti sahipleridir. Uygulamalarda farklılıklar olabilir ama öz değişmeyecektir. ABD askersel sanayi kompleksinin kontrolünde olan sermaye grupları dünya çapında savaş ve gerginlik politikalarını sürdürmeye devam edecekler. Askersel, ekonomik ve politik çatışmalar devam edecek. Boğazına kadar borç batağı içinde olan ve dünyada bu denli sömürü mekanizması kurmuş olmasına rağmen varlığını sürdürmek için daha da saldırgan politikalar izlemek zorunda kalan ABD'de farklı bir yönelim beklemek köklü değişiklikler olmadığı sürece mümkün değildir. ABD ve bağlaşıkları ülkelerinde ve uluslararası alanda sürdürdükleri insanlık dışı uygulamalarının er ya da geç toplumsal patlamalara neden olacağını bildikleri için bugünden bu tepkileri kontrol altında tutacak mekanizmalar yaratmaya çalışıyor. "İlerici Enternasyonal" adı altında gerçekleştirilmeye çalıştıkları oluşum, devrimci sınıfsal tepkilerin reformist yoldan frenlenmesine yönelik, kapitalizmin sınırlarını tehlikeye atmayacak "çözümler" öngören bir girişimdir. İşçi sınıfı mücadelesinin uluslararası güçleri, dünya komünist ve işçi partileri bu konuda dikkati elden bırakmıyorlar. Komünistler 1800'lü yıllardan beri bu tür girişimleri iyi bilirler. Sermaye her zaman kendisine hizmet edecek "sol" maskeli örgütlenmeleri, kurum ve kişileri piyasaya sürmüştür. Bu yöntem yeni değildir.

Berat Albayrak'ın şüpheli istifası tıkanmanın ve çözülmenin yansımalarıdır. Düşününüz ki, ülkedeki diktatör Cumhurbaşkanı'nın damadı olan paranın ve ekonominin başındaki bakan sosyal medya üzerinden istifasını duyuracak ve "at izinin it izine karıştığını" kağıda döken "anamlı" ifadeler kullanacak. En ufak bir eleştiriye anında tepki veren Saray ise bu istifaya 27 saat sonra resmi yanıt verdi ve istifa olarak değil "görevinden af talebi" olarak nitelendirdi. Bu zavallı ve gülünç bir açıklamadır. Konunun aslına AKP'ye oy verenler dahil ülke nüfusunun ezici çoğunluğu çözülmüş durumdadır. Türkiye'de egemen siyaset trajikomik bir tiyatro oyunu görünümündedir. Bu yeni değildir. En geç "17-25 Aralık 2013 Yolsuzluk Olayı" bu tiyatronun ikinci sahnesinin başlangıcıdır. Sözde "Çözüm Süreci" adı altında adım atarken Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı topyekün saldırıya geçilmesi, 7 Haziran 2015 seçim sonuçlarının yok sayılması ile devam eden, 15 Temmuz 2016 Darbe Senaryosu ile tıkanmışlıklarını aşmaya çalışan ve liberal demokratından komünistine kadar tüm muhalefete saldıran yöntemlerle devam etmiştir. Ülke nüfusunun gözlerinin içine baka baka bu kadar yalan söyleyen, bu derece pişkinlik gösteren, ahlaktan ve şereften yoksun bir ülke yönetimi görülmemiştir. Cumhuriyet kuruldu kurulalı bu ülke kaynaklarını burjuvaziye peşkeş çekmek, soymak bir gelenektir. Özal döneminin düzeysiz görüntüleri ve neo-liberal ekonominin başlangıç uygulamaları akıllardadır. Neki, Erdoğan'ın eline su dökecek daha bugüne kadar çıkmadı. Hele tüm bu rezilliklerin ve yasadışılıkların dini hassasiyetler ile perdelenerek yapılması tiyatro senaryosunun yeni boyutudur. Pişkinlikle, işçi sınıfına, Kürt halkına, en ufak bir muhalif söyleme azgınca saldıarak biriken tüm bu yolsuzlukların, yağmanın, hırsızlıkların, baskının, terörün, cinayetlerin sınıfsal ve toplumsal tepkileri önlemeye çalışmak nafilidir. Daha önce tespit ettik. Bu ülkeyi yönetenler duvara dayanmıştır, deniz bitmiştir, uzatmaların uzatmalarını oynamaya çalışıyorlar. TC doktrininin ana devlet güçleri ile 180 derece manevra yaparak uzlaşıp, onların hizmetine girmek de çözüm olmayacaktır.

Uluslararası alanda emperyalist-kapitalist sistemin sürekli yeni yapay düşmanlar üreterek çatışma ve savaş politikaları izlemeleri, ülkede ise baskı, terör, sansür ve yasaklarla toplumsal muhalefetin bastırılması sürekli ve sonuç alıcı olamaz. Savaşsız ve sömürsüz bir dünya ve Türkiye özlemi maddi bir güce dönüştüğü aşamada bu uygulamaların sahiplerini kimse kurtaramayacaktır. "Toplumların tarihi sınıf mücadelelerinin tarihidir" söylemi doğru ve günümüze kadar gerçekleştiği gibi bundan sonra da gerçekleşecek nesnel bir olgudur.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
11 Kasım 2020



V. KADRİ EROL YOLDAŞ KOMÜNİST HAMLESİ

10 EKİM 2020 - 29 OCAK 2021

TKP'nin 100. Yılında Görevlerimizi Daha İyi Yerine Getirmek İçin... "Süreklilik İçinde Yenilenme" (2)

Yoldaşlar!

Konumuz yine "Süreklilik İçinde Yenilenme". Bir önceki yazımızda konuyu örgütsel boyutlarda ele almıştık. Bu yazımızda ideolojik ve bir dahaki üçüncü bölümde politik açıdan konuya değinmeye çalışacağız.

İdeolojik açıdan ele alındığında, özellikle 1985 yılından itibaren tartışılan konulara değinerek başlamak istiyoruz. Hatırlanacağı üzere, SBKP Genel Sekreteri M. Gorbaçov ile "yenilenme ve açıklık" (perestroika ve glasnost) adı altında bir tartışma başlatıldı. Görüşler ilk ortaya konduğunda, Sovyetler Birliği ve diğer Sosyalist devletlerde var olan sorunların aşılması amacıyla, iyiniyetli yönelimler olarak değerlendirildi. M.Gorbaçov'un ilk yayınladığı aynı adı taşıyan kalın kitap, sosyalist ekonomi ve sosyalist demokraside yaşanan tikanlıkları aşmak için "daha fazla Leninizm" ile gerekçelendirilen önerimleri ele alıyordu. Kitabı okuyanların büyük bir kısmı, Gorbaçov'un Marksizm-Leninizm konusunda ifade ettiklerini olumlu yönelimler olarak değerlendirdiler. Hatta, kitapta ileri sürülen görüşler konusunda tartışma ihtiyacı hissedilenler, Leninizm'e itiraz ediyormuşçasına eleştirilere maruz kaldılar. Ancak başından itibaren kitapta anlatılmaya çaba sarfedilen aslında sosyalizmi sosyalizm yapan temel ilkelerin tartışmaya açılmasıydı. Temel ilkelerin tartışmaya açılması da maalesef "yenilenme" ile değil "yenilgi" ile sonuçlandı.

Neydi bu konular?

Ortaya ilk atılan konu "Stalin'in yarattığı sosyalizmin deformasyonunu aşmak ve demokratik bir sosyalist toplum yaratmak" olarak ifade ediliyordu. Bu konu ele alınırken, birinci olarak Stalin'in Sovyet Sosyalizmi'nin kuruluşuna ve gelişimine yaptığı eşsiz katkılar görmezden geliniyor, yok sayılıyor ve Stalin despotik bir devlet adamı, hatta "eli kanlı bir diktatör" olarak topluma anlatılmaya çalışılıyordu. Kruşçev'in SBKP XX. Kongresi'nde başlattığı Stalin karşıtı propaganda daha farklı bir

düzeyde tekrar ele alınıyor ve Stalin yoldaş hakkında yanlış bir tablo çizilmeye çalışılıyordu. İkinci olarak, başta açık açık ifade edilmemesine rağmen, dikkatli bir okuyucu ve dinleyici, Stalin karşıtı bu kampanyanın nereye varacağını kestirebiliyordu. Stalin karşıtı kampanya daha sonra Lenin karşıtı bir kampanyaya dönüştürülmek için yürütülüyordu. İdeolojik olarak yaratılacak olan bütün çarpık ve yıkıcı söylemler önce Stalin ve daha sonra da Lenin karşıtı kampanyalar ile topluma şırın-ga edilmeye çalışılıyordu. Bunun temel amacı Marksizm-Leninizm'in temel ilkelerini hedef almaktı. Temel ilkelerden arındırılmış bir Marksizm-Leninizm artık işçi sınıfının bilimsel dünya görüşünün asıl niteliğini ortadan kaldırmak sonucuna varacaktı. İzlenen yol da bu oldu.

Sovyetler Birliği'nde SBKP'nin en üst yönetimine ulaşan ve çöreklenen karşı-devrimci klik, amaçlarını gizleyerek, açık dile getirmeden, dolaylı bir yol izleyerek amaçlarına ulaşma yöntemini seçtiler. Bu sürecin böyle işletildiğini 1992'den sonra yazdıkları kitaplarda ve verdikleri konferanslarda Mihail Gorbaçov, Aleksander Yakovlev ve Edward Şevardnadze itiraf ettiler.

Aleksander Yakovlev'in aktarımlarına göre, 1985 yılında "sürecin" daha ilk başlarında aralarında konuştukları temel konu çok partili "demokratik-çoğulcu" bir siyaset anlayışına geçişi sağlamak ve ekonomide ise özel mülkiyetin ve "girişimciliğin" teşvik edilmesi imiş. Ancak bu düşüncelerin doğrudan ifade edilmesinin parti ve devlet kadrolarında tepki alacağını ve de işçi sınıfı ve halkların ezici çoğunluğu tarafından kabul görmeyeceğini ön görerek, bu amaçların ifade edilmeden hazırlığının yapılmasına karar vermişler. Aralarında farklılıklar olduğunu, Gorbaçov'un ilk başlarda Leninizmi inanarak savunduğunu ancak süreç içinde bu düşüncesini değiştirdiği ifade ediliyor. Kendisinin ve Şevardnadze'nin ise Sovyet Sosyalizmini "totaliter bir rejim" olarak değerlendirdiklerini ve öncelikle Marksizm-Leninizm'den kurtulmak gerektiğine inandıklarını ifade ediyor.

İdeolojik olarak "şiddet tarihin ebesidir", "sınıf savaşı", "silahlı devrim", "proletarya diktatörlüğü" gibi "dogmalardan" arınmak gerektiği konusunda mutabakata varıyorlar. Sovyetler Birliği için ise SBKP'nin öncü rolü yerine çoğulcu bir parlamenter rejim ve karma ekonomik sistem ön görüyorlar. Bunu da tabiri caizse ne düğü belirsiz bir "toplumun demokratikleştirilmesi" belgisi altında yürütme kararı alıyorlar. Bu düşüncelerin doğal bir sonucu olarak da Proletarya Enternasyonalizmi ilkelerini ve uygulamalarını ortadan kaldıracak bir yol izlenmesi gerektiği konusunda görüş birliği sağlıyorlar. Bütün dertleri bu düşüncelerini önce SBKP Politik Bürosunda ve Merkez Komitesinde kademe kademe nasıl kabul ettirileceği sorunu çerçevesinde oluşuyor. Ve bu hedeflerini 1985 ile 1990 yılları arasında, beş yıllık kısa bir sürede gerçekleştiriyorlar. Bu süreç içinde kendi aralarında da görüş farklılıklarından dolayı birbirlerine giriyorlar, Yakovlev ve Şevardnadze görevlerinden ayrılıyorlar. Gorbaçov, daha sonra Ağustos 1991'de Devlet Güvenlik Komitesi olarak müdahale edecek olan kadroya yanaşılıyor. Aralarında Devlet Başkanı yardımcısı, KGB Başkanı, Genel Kurmay Başkanı ve İçişleri Bakanı'nın da olduğu bu kadro ile de çelişkiler yaşıyor, çünkü onlar Marksizm-Leninizm'in ilkelerine bağlılıklarını deklare ediyor SSCB'nin Leninist temelde süreklilik içinde yenilenmesini savunuyorlar. Maalesef karşı-devrimci kadronun o zamana kadar uluslararası emperyalist merkezler ile girdikleri girift ilişkiler ve bir dizi başka faktör, Gorbaçov'un görevden alınıp yerine Marksist-Leninist temelde bir parti ve devlet yönetiminin oluşturulmasının önünde engel teşkil ediyor. Böylece bu süreç de karşı-devrim ile sonuçlanıyor.

Süreci başlatan üçlünün "çoğulcu parlamenter sistem", "karma ekonomi" başta olmak üzere öngördükleri tüm değişiklikler gerçekleşiyor ve Sovyetler Birliği öncülüğünde dünya çapında oluşmuş olan Sosyalist Devletler Topluluğu ile Dünya Devrim Süreci'ni oluşturan Ulusal Kurtuluş Hareketleri, kapitalist olmayan kalkınma yolunu seçen ilerici hükümetlere sahip dev-

V. Kadri Erol Yoldaş Komünist Hamlesi

letler, kapitalist ülkeler Komünist Partileri'ne Proletarya Enternasyonalizmi'nin tüm ilkeleri yok sayılarak yalnızlığa terk ediliyor, emperyalist-kapitalist sistemin kucağına atılıyor. Afganistan, Nikaragua, Kongo, Angola, Etyopya, Demokratik Yemen gibi bir dizi Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkesinde karşı-devrim üstün geliyor.

İşçi sınıfının uluslararası mücadelesine, dünya çapında yürüyen sınıf mücadelesine çok büyük darbe vuran bu "yenilenme" girişimi deneyinden çıkarılan sonuçlar ışığında günümüzde ideolojik alanda Marksizm-Leninizm'in yeni koşullar altında geliştirilmesi dikkatle ele alınması gereken bir olgu durumundadır. "Süreklilik içinde Yenilenme" salt bir kavram olarak değil niteliksel anlamda da belirleyici önemdedir.

Bilimsel teknolojik gelişmelerin ve yeni buluşların üretim süreçlerine yansması ile kuşkusuz ki işçi sınıfının yapısında kimi değişiklikler yaşanmıştır. Küresel alanda neo liberal ekonominin gelişmesi ve devletler arası ilişkiler ile işbirliklerinin farklı düzeylere yükselmesi kimi üretim süreçlerinin coğrafi olarak da yer değiştirmelerine neden olmuştur. Gelişmiş kapitalist ülkelerde sanayiide robotlaşma oranının artmış olması da, sanayii üretiminde kullanılan hammaddelerin değişiminde de yeni durumlar ortaya çıkmıştır. Ancak unutmamak gerekiyor ki işçi sınıfının devrimci mücadelesinin çekirdeği olan sanayii proletaryası yok olmamıştır. Sayıları azalmış, mesleki nitelikleri artmış ama vardır. Yeraltı madencilik alanında batılı kapitalist merkezlerde ciddi değişiklikler yaşanmış, madenlerin çoğu kapatılmış ve dolayısıyla bu temelde üretim yapan demir-çelik sanayii de bu ülkelerden başka ülkelere kaymıştır. Daha önce F.Almanya merkezli olan Batı Avrupa'nın demir-çelik sanayii, 90'lı yıllardan itibaren önce Hindistan ve 2000'li yıllarda da Çin Halk Cumhuriyeti'ne yerleşmiştir. Bu tür değişikliklerin ilgili ülkelerde işçi sınıfının yapısında da değişiklikler getirmiş olması bir gerçektir. Ama unutmamak gerekir ki, robotları üretenler de yine işçilerdir, F.Almanya yerine Hindistan veya ÇHC'de çıkarıp işleyenler de yine işçilerdir. Madencilik ve demir-çelik sanayisinin taşınması beraberinde otomotiv ve makine üretim sanayiinin de doğuya kaymasını beraberinde getirmiştir.

Buradan iki sonuç çıkarmak mümkün. Birincisi; sanayii proletaryası ve onun devrimci işlevi beraberinde doğuya kaymıştır. İkincisi; bilimsel teknolojik gelişmenin tasarlama, programlama ve üretimi alanında sanayii proletaryası kadar önem

taşıyan yeni bir sınıfsal bölük ortaya çıkmıştır. Bu da bilişim alanında çalışan önceleri beyaz yakalı olarak adlandırılan ve fakat süreç içinde proleterleşen kesimdir. Günümüzde gelişmiş kapitalist ülkelerde, emperyalist merkezlerde bilişim işçilerinin devrimci rolü çok önemli bir düzeye yükselmiştir.

Buradan çıkarılması gereken en önemli sonuç, bilişim işçilerinin arasında örgütlenmenin belirleyiciliğidir. Sanayi proletaryası arasındaki örgütlenmeyi hiç bir zaman ikinci plana itmeden, bilişim işçileri arasındaki örgütlenme de aynı düzeyde çalışmalarıımızın merkezinde olmalıdır. Eskiden "çarklar durdu elimizde" belirlemesiyle açıkladığımız sanayi proletaryasının önemi devam ederken ve ekonomik yapılanma içinde kilit nokta olmaya devam ederken, şalterler kadar önemli duruma yükselmiş olan klavye ve kodlamaları da aynı düzeyde önemle değerlendirmemiz gerekiyor. Bugün bir düğmeye basarak, tüm haberleşme, kara, deniz, demiryolu ve hava trafiğini durdurmak mümkün. Yine bir otomotiv, tekstil veya kimya fabrikasında bir düğmeye basarak tüm üretimi durdurmak aynı şekilde mümkün. Eskiden, bir devrim sırasında ilk ele geçirilmesi gereken yer Radyo-Televizyon kurumlarının merkezleri idi. Bugün bunun yerini internet teknolojisi almıştır ve anahtarı bilişim işçilerinin elindedir. Bu değişiklikleri sınıf mücadelesinin pratiğinde, ideolojik, politik ve örgütlenme alanlarında ele alarak strateji ve taktikler belirlenmek durumundadır.

Günümüzde geçmişe yönelik bir değişiklik de hizmet sektörü alanında olmuştur. Eskiden küçük küçük aile işletmesi niteliğindeki bakkal, kasap, manav, restoran, butik ve kafelerin yerlerini her birinde onlarca, yüzlerce hatta binlerce emekçinin çalıştığı büyük işletmeler almıştır. Buna bağlı olarak lojistik sektöründe devasa gelişmeler olmuş ve bu hizmet alanlarında faaliyet gösteren zincirlerin depoları, nakliye zincirleri oluşmuştur. Binlerce emekçinin çalıştığı online tedarik portallarının gelişmesi de işin cabası. Düşük ücretle ve ağırlıklı güvencesiz, taşeron veya süreli iş akitleri ile hizmet sektörleri alanında devasa bir istihdam yaratılmıştır. Bu olgu da geçmişe göre yenidir.

Bu noktada dikkate alınması gereken bir olgu daha vardır. Geçmişte proletarya işgücünden başka satacak hiç bir değeri olmayan mülksüz bir sınıftı. Batı Avrupa ve ABD'de 50-60 yıldır gelişen, Türkiye gibi ülkelerde ise son 30-40 yılda gelişen eğilim, neo liberal sistemin işçi ve emekçilere borçlandırarak mülk ve mal edinme olanağı sağlamış olmasıdır. Daha 90'lı yılların başı-

na kadar, Alibeyköy, Eyüp, Gaziosmanpaşa, Bağcılar, Ümraniye, 1 Mayıs Mahallesi, Maltepe ve Kartal sirtlarında işçi yatağı semtlere gittiğimizde buzdolabı yerine tel dolap, çamaşır makinesi yerine saç leğenlerin kullanıldığını, tek tük arabası olan evlerin olduğunu görürdük. Şimdi işçi ve emekçiler banka borcu karşılığı edindikleri kendilerine ait konutlarda oturuyor, kendi arabalarını sürüyor ve kredi kartı borcu karşılığı edindikleri her tür beyaz eşya ve elektroniği kullanıyorlar. Bu kötü bir gelişme mi? Hayır! Ama gırtlığına kadar banka ve kredi kartı borcu cenderesine sokulan işçi ve emekçiler, bu durumda kaybedecek hiç bir değeri olmayan ve kazanacak çok şeyi olacak insanlar gibi davranıyorlar. Bir hak ihlali durumunda direniş kararı alma konusunda ikircikli davranıyor, grev koşullarında borçlarını nasıl ödeyeceklerinin hesabını yapıyorlar. Ayrıca girdikleri riskli ve ciddi mali borçlarını bir an önce bankalara geri ödeyebilmek için birden fazla işte çalışıyor, güvencesiz işlere yöneliyor ve yan gelir getirecek sorumluluklar üstleniyorlar. Bu yaşam biçimi işçi sınıfının bilincinin gelişmesi ve savaştanlığı konusunda olumsuz etkiler yaratıyor.

Dolayısıyla bütün bu ve buna benzer çoğaltılabilecek yeni durumlar sınıf mücadelesi geliştirilirken dikkate alınmak zorundadır. Yeni koşulların olumsuz yanları ele alınırken, beraberinde ortaya çıkan yeni olanaklar da değerlendirilmelidir. Burjuva partilerinin kendi oy depoları olarak gördükleri işçi ve emekçileri manipüle etmek, rıza toplumu oluşturmak ve buna bağlı olarak kıpırdayamaz hale getirmek için bu durumu yaratmışlardır. Son tahlilde ezici oranda oyları bu kitlelerden almaktadırlar. Pekiyi, ekonomik kriz yapısal bir nitelikte olduğundan ve sürekli derinleşeceği dikkate alındığında, avantaj olarak görülen bu olgular bir anda burjuvazi açısından tehlike durumuna dönüştüğünde ne olacak? Veya enflasyonun büyük bir hızla yükselmesi karşısında, ücretlilerin maaşlarının aynı oranda yükselmemesinden kaynaklı sorunlar taşınamaz duruma geldiği zaman olacak olanları düşünebiliyor muyuz? Nesnel olarak bu durumların oluşması kaçınılmazdır. Komünistler olarak bizlerin görevi, henüz o aşamaya gelmeden işçi ve emekçiler arasında sınıf bilincinin gelişmesi ve sınıf mücadelesine katılmaları konusunda çalışmalarımızı aralıksız sürdürmek ve yükseltmektir.

Burada önemli olan, günümüzde oluşan yeni koşullar ve işçi sınıfının yaşamında değişen olgular dikkate alınarak, ona uygun bir ajitasyon, propaganda ve örgütlenme yönteminin geliştiril-

V. Kadri Erol Yoldaş Komünist Hamlesi

mesi zorunluluğudur. İşte, tam da bu konularda yenilenmek zorundayız. Pekiyi, bizim yaklaşımımızda sözde “yenilenmecilerden” farkımız ne olacak? Onlar, işçi sınıfının yapısında olan değişikliklerden dolayı, işçi sınıfının artık geçmişteki devrimci karakterini yitirdiğini ve sınıf savaşımında öncü rol oynayamayacağını ileri sürüyorlar. Hatta buradan yola çıkarak sınıf savaşımını dahi red ediyorlar. Toplumun genel sorunlarının çözümü doğrultusunda, halk hareketlerinin oluşması ve reformlar yoluyla kapitalizmin “yaşanılabilir” bir hale getirilerek reformlar yoluyla ıslah edilebileceğini savunuyorlar. Tam bu noktada, bir yandan oluşmuş olan ve daha da oluşacak değişiklikleri dikkate alarak, sınıf mücadelesini o koşullarda yükseltmeye elverecek “yenilenmeyi” sağlamak ama aynı zamanda, işçi sınıfının, ücretlilerin, kapitalist düzende ortadan kaldırılamayacak olan sömürsünün ortadan kaldırılmasına yönelik devrimci mücadelenin gereklerini yerine getirecek “süreklilik içinde yenilenmeyi” yaşama geçirmek zorundayız. Sınıf mücadelesinin ihtilalci, devrimci yanı temelinde sınıf savaşımının kapitalist sömürü var olduğu sürece ortadan kaldırılamayacağı gerçeğinden yola çıkmalıyız. O nedenle de, Sovyetler’de karşı-devrimin yolunu döşeyen tüm anti-komünist ideolojik yaklaşımlara karşı çıkmak zorundayız. İşçi sınıfının yapısında kimi değişikliklere karşın sınıfsal karakterini koruduğunu, kapitalizmin kesinlikle devrimci yoldan yıkılarak aşılması zorunluluğunun ve burjuvazi kendi kendine teslim olmaya çağına göre zorunlu bu mücadeledeki rolünü savunmak kadar doğal bir durum olamaz. Bu mücadelede işçi sınıfı ve ezilen tüm yoksul emekçi halklara sınıf bilincini götürmek ve sınıf mücadelesini örgütlemeye işçi sınıfının politik örgütü, komünist partisinin öncü rolünü inkar etmemek gerekmektedir. Bu partinin de görevlerini eksiksiz yerine getirebilmesi için bir savaş örgütü olarak Leninci Yeni Tipten bir parti olması gerektiğinin altı çizilmelidir.

Komünist Partisi, devrim öncesi süreçte bu süreci örgütlemek ve yönetmekte denli vaz geçilmez görevlere sahipse, devrimden sonra da Proletarya Diktatörlüğü ve Sosyalizm’in kuruluş sürecinde de olmazsa olmaz bir gerekliliktir. Kuşkusuz ki burjuvazi, sınıfı bölmek, sınıf savaşımını engellemek için farklı propaganda yöntemlerine baş vuracak, Komünist Partisi’nin niteliği ve rolü ile ilgili işçi sınıfı ve emekçiler arasında şüpheler yaratmaya çalışacaktır. Bunu aşmanın tek yolu da Marksizm-Leninizm’e sıkı sıkıya sarılmak ve doğru bir biçimde koşullar gereği uygulamada yenilenerek yaşama geçirmektir. Süreklilik olarak nitelendirdiğimiz ise Marksizm-Leninizm’in ilkelerinden taviz

vermeden yenilenmenin sağlanması gerçeğidir. Çünkü, temel ilkeler “yenilenme” adına reddedildiğinde Marksizm-Leninizm adına arta kalan hiç bir nitelik kalmayacaktır. Bu tür süreçleri de burjuvazi ellerini oğuşturarak zevkle izleyecektir.

Bir konuya daha değinmemiz gerekmektedir. Sovyetler’deki “yenilenme” ile ideolojik alanda savunulan en belirleyici konu, gelişen ve bütünleşen bir dünya tahayyülünden yola çıkılarak ve bunun adına da “globalleşme” denilerek, “global sorunların çözümünün sınıfsal sorunların çözümünden daha önemli olduğu” savıdır. Bu sava göre, çevre ve doğanın tahribatının sonuçlarını sadece işçi sınıfı değil burjuvazi dahil tüm toplum yaşamaktadır. Aynı şekilde, savaş tehlikesi ve bir nükleer savaşın dünyayı tahrip etmesi sonucu sadece işçi sınıfı değil, burjuvazi dahil tüm insanlık yok olacaktır. İklim, çevre, savaş gibi sorunların çözümü bu görüşe göre sınıf savaşımını önceleyen sorunlar olmalıdır. Değilse onlara göre “işçi sınıfının devrimini gerçekleştirecek bir ülke veya dünya kalmayacaktır”.

Bu görüşler sınıf savaşımının inkarı anlamına gelmektedir. Halbuki bu sorunların bu şekilde ortaya konma biçimi yanlıştır. Sözü edilen tüm bu sorunlar burjuvazinin egemenliğinden, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetten kaynaklanmaktadır. Savaşların, doğanın tahribatının, onun da ötesinde sömürgeciliğin, kadının toplumdaki ikinci sınıf rolünün, gençlerin perspektifsizliğinin ve yaşlıların ölüme mahkum edilmesinin müsebbibi burjuvazidir. Irkçılığın, ulusal baskı ve inkarın, halkların imha edilmesinin nedeni burjuvazinin böl-yönet ve köleleştirme uygulamalarıdır. Burjuvazinin düzeni kapitalizmdir. Kapitalizmin yıkılması tüm bu sorunların çözümü için atılacak en köklü ve kalıcı adımdır. Ancak bu şekilde üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete son verildiğinde insanın insanı sömürmesinin ön koşulları ortadan kaldırılmış olacaktır.

Gerçeğin bu ve bunun da ancak Sosyalizm’de mümkün olabileceği bizi kapitalizm koşullarında bu alanlarda mücadele etmekten alı koymamalıdır. Nasıl ki işçi sınıfının mücadelesi kapitalizm koşullarında geliştirilmek durumundaysa ve bu süreçlerde işçi sınıfı için kapitalizm koşullarında ekonomik ve sosyal kazanımlar elde edip iyileştirmeler sağlamak yanlıştır değilse, doğanın tahribatına, savaşlara, kadınların özgürleşmesi, gençlerin geleceği ve yaşlıların kaliteli bir yaşam sürmeleri için mücadele de kapitalizm sürecinde yürütülmelidir. Bu mücadeleler içinde başta işçi sınıfı olmak üzere

toplumdaki tüm ezilen ve sömürülen, ihmal edilen kesimleri bilinçlenecek ve mücadeleye girişeceklerdir. Sosyalizm için mücadele, kapitalizm sınırları içinde demokratik mücadeleyi dışlamadığı gibi, demokratik haklar için mücadelenin de Sosyalizm’e gerek yokmuşçasına kapitalizmde reformlar hedefiyle sınırlandırılması yanlıştır.

Sınıf mücadelesini bölmek için işlev gören bölücü, reformist, parlamentarist “sol” görünümü grup ve akımlar bu nedenle çok tehlikelidirler. Onlar bilinçli ya da bilinçsiz olarak burjuva ideolojisini sınıf mücadelesinin içine taşıyarak bozuncu rol oynamaktadırlar. Bunlara karşı ideolojik mücadele ardıcıl ve kesintisiz olarak sürdürülmelidir.

V. Kadri Erol Yoldaş Komünist Hamlesi döneminde ideolojik alanda bir yandan yenilenirken, diğer yandan Marksizm-Leninizm’in, bizi tüm diğer siyasal görüşlerden ayıran ilkelerinden taviz vermeden, onların sürekliliğini sağlayarak bu süreci yürütmenin sorunlarını ele alıyoruz. İdeolojik alanda zaafaların oluşması, şüphelerin yaygınlaşması bizi biz olmaktan çıkarır. Partimizin 100. kuruluş yılı dönümünde, parti örgütlerimizde V.Hamle sürecinde konuyu ele alırken bu alanda yaşanmışlıkları tartışıp değerlendirip, partimizin ana kadrolarında ve yeni genç yoldaşlarımız arasında ideolojik saflığı korumak yönünde çalışmalar gerçekleştiriyoruz. Bu yazımıza ilave olarak ihtiyaç halinde merkezi destek istemek ve bu konularda derinleşmek konusunda tüm hazırlıklarımız sağlanmıştır. Bu konularda yeterli literatürün türkçe olarak bulunmaması bizim için engel teşkil etmemeli, bu konuda donanımlı yoldaşlarımızın destekleri ile bu çalışmalarını yerine getirme olanaklarını değerlendirmeliyiz.

Yoldaşlar!

Merkezi alanda çıkardığımız sonuçlardan bir tanesi de, bu alanda çeviri ve derleme olarak literatürün geliştirilmesi konusunda eksiklerimizi giderme kararı almış olmamızdır. Türkiye’de genel olarak yetersiz ve eksik olarak ele alınan bu konular ile ilgili partimizin önümüzdeki dönem için önlemler aldığını da bu vesileyle paylaşmak isteriz.

Komünist selamlarımızla

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi Sekreterliği
12 Kasım 2020